

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRCEA VULCĂNESCU”
BÂRSANA - JUDEȚUL MARAMUREȘ**

GÂNDURI... VIȘE...

REVISTA CLASEI

2021 - BÂRSANA

Coordonator revistă: prof. Giurgi Maria

Echipa redacțională: elevii clasei a IV-a A
de la Școala Gimnazială „Mircea Vulcănescu” Bârsana

Ardelean Vasilica Ioana

Bența Alexandra

Bledea Ioana

Bledea Maria

Botizan Andreea Maria

Husar Valentina Ioana

Marciuc Roșca Anamaria Ivana

Nemeș Andreea

Pop Ioan Andrei

Ștefanca Andreea Ilaria

Ștefanca Daniel Andrei Williams

ISSN 2457-7472

ISSN-L 2457-7472

Bârsana, 2021

Pisoiul meu

Pe pisoiul meu o cheamă Tomy și este cel mai bun prieten al meu.

Are o blăniță albă ca laptele, pufoasă și moale. La gât are un smoc de păr de culoare roșcată care e ca un medalion ce îl împodobește. Mai are doi ochi albaștri și niște mustăți lungi și delicate.

Pisoiul meu e jucăuș, micuț, drăgălaș și răsfățat. Când mă joc cu el, scoate uneori gheruțele și mă zgârie. În rest, se așază blând pe covorașul lui și toarce întruna. Cel mai mult îi place laptele și peștele, în rest mănâncă tot ce-i dau.

Este un pisoi cuminte și nu face mizerie în casă.

Are o plăcere deosebită să se joace cu șariceii pe care îi prinde. Când se satură de joacă îi mănâncă cu mare plăcere.

Lumea copilăriei

Era vară.

Doi copii, Anca și Alexandru, se jucau în grădina bunicilor.

Copiii au fost atrași de un miros îmbietor de flori și fructe. Mergând prin grădină au dat de o ușă fermecată pa care scria: Lumea Copilăriei. Fiind curioși au intrat pe acea ușă.

În grădina din Lumea Copilăriei trăiau pitici, iar copacii erau încărcăți de flori și fructe magice, adică puteau să îți îndeplinească o dorință. Acestea erau o creație de-a piticilor.

Acolo aveau parte de tot ce doreau: dulciuri, fructe, flori, jucării și câte și mai câte.

Zărise un pitic într-o căsuță de turtă dulce. Piticul îi poftise înăuntru. Căsuța lui era plină de jucării din aur și argint.

Piticul îi servește cu ceai, ciocolată și turtă dulce, spunându-le că trebuie să plece la o întâlnire cu Regele Piticilor și îi va lăsa puțin singuri în casă, zicându-le:

- Să fiți cuminți!

- Da, sigur! spuse Anca.

Cum plecase piticul, Anca și Alexandru au început a cotobăi prin lucrurile din căsuță până au făcut o dezordine de nedescris. Au ieșit afară și se gândeau cum ar putea pune lucrurile la locul lor. Stând supărați, trece un pitic pe lângă ei și le zice:

- Știți că florile și fructele pot îndeplini dorințe?

- Nu știam.

Atunci copiii au luat fructe și flori și le-au cerut să le îndeplinească dorințele. Jucându-se cu diverse dorințe și distrându-se de minune, au observat că spiritele florilor și fructelor nu mai răspund la cerințele lor. Atunci a scăpat totul de sub control.

Când s-a întors piticul de la întâlnire a găsit un dezastru. A chemat în ajutor pe prietenii săi pentru a învinge spiritele. Au făcut ordine în casă, dar era foarte supărat că musafirii nu au ascultat.

- Iartă-ne! au spus Anca și Alexandru.

- Vă iert, doar dacă promiteți că nu se va mai întâmpla.

Copiii au promis, și-au luat rămas bun de la pitic și s-au întors acasă. Au rămas prieteni și din când în când îl mai vizitează pe pitic în Lumea Copilăriei.

Prietena mea

Pe prietena mea cea mai bună o cheamă Miruna.

Are părul auriu și niște ochi verzi ca smaraldul. Obrajii îi sunt roșii ca merele coapte. O admir mult că e mereu îmbrăcată frumos și ne înțelege foarte bine întotdeauna.

Când suntem împreună ne jucăm și ne distrăm foarte bine. Ea mereu mă face să râd și să mă simt bine. Are nouă ani și este o fetiță

altruistă. E mereu sinceră cu mine, isteță,

cuminte și ascultătoare. Nu îi place să nu fie băgată în seamă și să fie lăsată cu ochii în soare.

Îi place să se joace, să râdă, să exploreze, dar cel mai mult îi place când ne jucăm împreună.

Mâncarea ei preferată este pizza și fasolea bătută.

Uneori ne mai certăm, dar nu durează un minut și ne împăcăm. De când ne-am cunoscut suntem

de nedespărțit.

Îi place foarte mult să coloreze și să schieze. Îi mai place înotul, patinajul și participă la unele tabere de vară.

Noi două avem în comun: culoarea preferată(roz), desenele animate(Disney), jocurile (de-a prinselea, jocul cu păpușile), ne place să colorăm. Ne plac jucăriile la amândouă.

Pentru mine prietenia este o comoară...

Draga mea învățătoare

Dragă doamnă învățătoare,
V-am îndrăgit foarte tare.

Mi-e greu să îmi iau rămas bun de la dumneavoastră

Dar să știți că mereu veți rămâne în inima noastră.

Ea m-a învățat să scriu

Datorită dânzei multe știu

Cât de mult nu ne-a lăsat

Cât de mult ne-a explicat

Cât de rău îmi pare-acum

Că trebuie să-mi iau rămas bun.

Mi-e dor de a voastră privire

Mi-e dor de a voastră sclipire.

Mi-e dor de dumneavoastră

Ați fost draga doamna noastră.

Cât de mult acum aș vrea

Să mai stau puțin cu dânsa

Aș vrea să mai socotesc,

Să mai citesc, căci o iubesc.

O iubesc așa de mult

Îmi doresc s-o mai ascult

E cea mai bună învățătoare

E frumoasă ca o floare.

De-a reginele

E o zi de vară.

Peste tot e un paradis de flori înșirate, parcă toate prinse-ntr-un curcubeu plin de viață.

Pomii sunt îmbrăcați în lumină și culoare. E fantastic.

Doar Ema și Ariana sunt triste deoarece nu găseau nimic interesant să se joace: atunci când una dintre ele găsea un joc, cealaltă zicea că e plictisitor.

După o câteva ore de ceartă, fetele aud un zgomot neobișnuit din grădină. Au mers repede în grădină și au zărit o caleașcă cu niște cai albi ca spuma laptelui și fluturi sclipitori roiau în jurul lor. Parcă ceva le îndemna să intre în caleașcă.

Au urcat și aceasta le-a dus undeva departe, departe de casă, intrând ca într-un cort mare, mare până la cer. Acolo erau ca-ntr-un vis, ca-ntr-o lume magică. Era uimitor. S-au

dat jos din caleașcă și au fugit pe un câmp unde erau numai dulciuri, fel de fel din toată lumea. După câteva ore de savurare, un domn îmbrăcat elegant le-a luat pe fete și le-a dus în castelul lor. Erau mirate, nu se așteptau la așa ceva.

Ajunse în castel reginele (fetele) doreau să știe de ce au fost aduse în acest ținut. Au aflat că au fost aduse pentru că nu și-au găsit niciun joc care să le fie pe plac. Și au mai aflat că de câte ori fetele nu își găsesc ce să se joace sunt aduse aici pe acest tărâm unde nu se pot plictisi niciodată pentru că aici devin regine și pot avea orice își doresc.

Jocul De-a reginele e unul uimitor pentru fete. Mereu când se vor plictisi vor putea veni aici ca regine.

Eva și Ariana nu s-au mai certat niciodată din acea zi. Ele sunt cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Toamna

Toamna a sosit.

Soarele mângâie pământul parcă amorțit. Norii plumburii acoperă cerul, iar lacrimile lui septembrie udă pământul. În depărtare se văd crestele munților parcă având coroane de ghiocei albi ca mătasea. Rândunelele, berzele, rațele și găștele sălbatice se pregătesc pentru lungă călătorie.

Furnicuțele adună din bunătățile rămase prin pădure.

Viețuitoarele pădurii se ascund după frunzele moi și calde. Floricelele se pregătesc de lungul somn. Copiii se joacă cu covorul de frunze moarte și privesc natura ca o caleașcă colorată, încărcată de frunze și fructe fel de fel. Vântul suflă printre crengile copacilor ducând mireasma îmbietoare a frunzelor uscate până departe.

Zâna Toamnă vine cu cadourile și bogățiile ei de fructe, legume, frunze multicolore.

Toamna e minunată!

Primăvara

Primăvara a sosit cu dor
De soarele strălucitor
Care mult l-am așteptat
Noi în inimi l-am păstrat.
Cu căldura mare-a ei
Vezi dealuri pline de miei
Și pe câmp oameni lucrând
Să pună rod în pământ.
Vai, dar ce frumos a fost
Văzând soarele voios.
— Primăvară să nu pleci!
Rămâi și-n nopțile reci!

Toamna

Soarele a pus în pomi
Și dulceață și culori.
Mere, prune, pere coapte,
În lumină zâmbesc toate.
Și te cheamă mai ales
Să vii iute la cules.
Mama-i la bucătărie.
Gătește ce-mi place mie:

Un compot dulce și bun
Iar eu fructele adun.

Septembrie e prima lună
Cu soare și vreme bună,
Cu struguri copti în vii
Și școli deschise la copii.
Octombrie sosește îndat'
Cu vânt rece pe-nserat.
Păsările-ncep să plece
Că le-ajunge vremea rece.

Cufărul magic și spiridușul

Într-o zi de octombrie, doi frați, Mia și Pavel se jucau pe afară. Cerul era senin, norii albi.

Bunica îi chemă pe cei doi copii să mănânce. Ei o auziră cândva pe bunica vorbind la telefon cu o veche prietenă, că în podul casei se află un cufăr de care nimeni nu mai știa.

Amintindu-și de vorbele bunicii erau curioși să vadă ce se afla în acel cufăr. După ce terminaseră de mâncat, porniră pe furie în podul casei.

Cum ajunseră deteră peste cufăr. Cheia era lângă el, astfel că cei doi deschiseră cufărul. În el era un spiriduș care le zise:

— Copii, dacă vreți să știți ce se află în acest cufăr, va trebui să îmi răspundeți la această

ghicitoare: Este mică, uimitoare, Pitică și mare. Aveți doar cinci minute la dispoziție să vă gândiți.

Pavel și Mia stătuse pe gânduri ce răspuns să dea spiridușului.

— Mai aveți un minut, zise spiridușul.

Dintr-o dată Mia răspunse:

— Lumea Piticilor?

— Da. Este vremea să vă conduc. Ați ghicit și ați câștigat o vizită în Lumea Piticilor.

Cei doi frați se bucurară foarte tare: deci în acel cufăr era Lumea Piticilor.

Merseră printr-o pădure și ajunseră la un izvorăș curat ca lacrima, într-o poiană întunecată unde au dat de casa spiridușului care era micuță, frumoasă, împodobită cu flori de toate culorile. În căsuță îi aștepta nevasta spiridușului cu copilul în brațe care îi întâmpina cu mare bucurie. Obiectele din casa spiridușului erau toate din aur și argint.

— Scuzați-mă, dar de unde aveți atâta aur? întrebă nedumerit Pavel.

Nevasta spiridușului le spuse că acesta lucrează în mină.

Acolo găsește aur și argint și a făcut din el toate lucrurile din casă.

După o vreme îi luară rămas bun de la spiriduși și porniră spre casă. Erau foarte încântați de ce au descoperit în cufăr.

A doua zi, Pavel și Mia porniră din nou în pod la cufăr, nerăbdători să vadă din nou acel spiriduș de treabă. Deschiseră ușurel cufărul și îi întâmpină același spiriduș.

— Copii, de data asta va trebui să răspundeți la a doua ghicitoare: E frumoasă, mică sau mare și poate avea multe camere.

Stătură puțin pe gânduri, apoi Pavel zise:

— Casa. Așa-i?

— Exact, răspunseră Mia și spiridușul în cor.

— Acum vă voi duce să vedeți mina din care am eu acel aur și argint ce l-ați văzut în casa

mea. (Parcă le ghicise dorința copiilor.)

Pe drum s-au întâlnit cu un prieten de-al spiridușului care mergea și el spre mină și au mers împreună.

— Copii, aceasta e mina unde lucrez eu zi de zi.

Spiridușul îi puse în vagonașele ce mergeau pe șine și făcură turul minei. Cei doi erau uimiți de minunăția ce au văzut-o acolo.

— Ei, copii, cum vi se pare aici? Vă place?

— Daaa! răspunseră copiii plini de entuziasm.

— Vrem și noi să săpăm, ne dai voie? zise Pavel.

— Desigur.

După câteva minute de muncă copiii au și obosit. Și-au dat seama că bogățiile nu sunt

ușor de găsit. Au fost foarte entuziasmați pentru că era prima dată în viața lor când văzuseră o mină. Au înțeles că banii și bogățiile se câștigă greu, cu sudoarea frunții.

Om de zăpadă

Într-o seară a început să ningă fulg cu fulg. Dimineată m-am trezit văzând cum întreaga țară și-a pus haina cea albă și pufoasă. Gheața era ca oglinda. Munții au primit cunună de stelute mici și strălucitoare. Au început din nou să roiască albinele cele albe.

Mihai stătea la căldură în pat și își amintește de prietenul său Andrei. Nu s-au mai văzut de mult. Își luă o carte și citi „Om de zăpadă”.

La un timp îi era somn și ațipi cu cartea în mână, visând că se întâlnește cu Andrei, prietenul lui.

— Andrei, ce bine îmi pare că ai venit la mine! Haide înăuntru!

Băiatul veni să-l vadă ca să-i facă o surpriză plăcută de care Mihai s-a bucurat. Au stat mult și și-au povestit întâmplările din perioada în care nu s-au văzut.

— Dar... care este anotimpul tău preferat? îl întrebă Andrei.

— Iarna. Fiindcă e zăpadă și ne putem da cu sania, putem face oameni de zăpadă... Cred că e cel mai frumos anotimp.

— Da, așa e. Și mie îmi place mult. Iarna este bucuria copiilor! exclamă Andrei. Dacă tot e zăpadă, nu mergem să facem și noi un om de zăpadă?

— Bună idee! Haide!

Cei doi merseră afară să construiască omul de zăpadă. Au făcut cei trei bulgări. I-au pus o tigare în cap, un fular, ochi, nas, gură din cărbune, o mătură îi era

mâna.

— Privește ce frumos ne-a ieșit, Andrei!

— Da, îmi place.

— Mihai, Mihai, strigă mama!

— Da, mamă. Unde este Andrei?

— Andrei? Ce vorbești? întrebă mama.

Atunci Mihai și-a dat seama că ceea ce s-a întâmplat a fost doar un vis.

O zi de naștere

Într-o zi de primăvară în luna mai, Ilaria ne-a invitat la ziua ei de naștere. Noi am acceptat vesele invitația. Pe drum ne-am întâlnit cu Vali, colega noastră, care și ea era invitată la ziua Ilariei.

Când am ajuns, Ilaria ne aștepta cu mare drag la poartă. Ne-am îmbrățișat, i-am urat un călduros: La mulți ani! și i-am dat cadourile. Ne-a condus la locul de joacă. A fost uimitor!

Avea patru hamace, un tobogan, un leagăn și niște palete de tenis. Eu cu Vali ne-am jucat tenis, iar Ioana cu Ilaria și Alina se dădeau pe tobogan. În timp ce ne

jucam, apare Andreea Botizan, verișorii și vecinii Ilariei. Pe fețele tuturor se vedea fericirea.

Ne-am așezat la masă să servim mâncarea. Apoi din nou la joacă. Mai târziu a venit și vremea servirii tortului. După aceea am făcut poze cu sărbătorita și bineînțeles cu tortul care era frumos decorat, dar mai ales gustos.

Vântul adia fericit în timp ce noi ne bucuram de vremea frumoasă și călduroasă. Am admirat cerul senin și luminos, străbătut de norii albi ca spuma laptelui, iar din grădină veneau miresme proaspete și îmbietoare de flori.

A fost o zi minunată!

Toamna

Este toamnă.

Elevii sunt bucuroși că începe școala că își revadă colegii și profesorii. Așteptau în liniște și cu entuziasm pe doamna învățătoare. Unii priveau blând în sus frunzele care pluteau ca bărcuțele, alții observau frunzele arămii ale copacilor din jur.

— Au ruginit frunzele plopilor, zise Tudor.

— Nu se mai aude cântecul privighetorii! spuse Luisa cu tristețe în glas.

— Frunzele de crengi se dezlipesc. A început să ruginască frunza-n vîi și în codru.

Vacanța a zburat ca un stol de rândunele...! exclamă doamna învățătoare. Toamna a vopsit

frunzele și fructele. Clinchetul clopoțelului cheamă copiii la școală. Bine ați venit la școală, dragi copii!

După discursul doamnei învățătoare, elevii au plecat spre casele lor.

— Ce discurs frumos! se minună Amalia.

— Așa este. M-a emoționat și pe mine foarte tare.

— Și pe mine, se băgă Paul în vorbă. Ador toamna, mai ales atunci când dimineața te trezești, ieși afară la aerul curat și vezi grădina împodobită cu bruma argintie.

— Sau când picăturile de argint stropesc pământul, adăugă Daria.

Așa a fost prima zi de școală.

Zi de vară

Vara, anotimp frumos,
E și cel mai călduros.
Soarele e arzător
Și foarte strălucitor.
Au înflorit florile,
De toate culorile
Păsările cântă toate
Mai frumos nici nu se poate.
Azi e zi de sărbătoare
A venit vacanța mare
Să ne bucurăm cu toți
Că suntem cei mai frumoși.

Primăvara

Iarna trece-n grabă mare
Și primăvara apare.
Pe cer soare strălucește
Că primăvara sosește.
Ghiociei se grăbesc,
Primăvara o vestesc.
Mai târziu, în depărtare
Vin berze în grabă mare.
Berze multe vin în zbor,
Se întorc la cuibul lor.
Pomii toți înmuguresc,
De-nflorit se pregătesc.
Cu toții s-au bucurat
Că de iarnă au scăpat.

pagină realizată de NEMEȘ ANDREEA

Peisaj de iarnă

Am intrat în luna ianuarie. Azi e o zi geroasă și un soare cu dinți. Deși m-am îmbrăcat gros simt puternic frigul de afară, mâinile îmi sunt reci și nasul roșu.

Pentru că pădurea era nespus de frumoasă, îmbrăcată în alb, am mers la o plimbare pentru a admira frumosul peisaj.

Totul era alb, iar copacii păreau înghețați, încărcăți de omătul care îi apăsa, lasându-le crengile în jos. Un covor moale s-a așezat pe

pământ, acoperind iarba care odată era verde, dând impresia că te afli într-un pat imens cu o plapumă albă și pufoasă. Era un tablou alcătuit dintr-o singură culoare pură și luminoasă care îți încânta ochii.

Frumusețea iernii este una unică și fiecare o simte diferit, fie cu emoție, fie cu resimțirea frigului și a gerului. Este o iarnă grea în care simți cu adevărat gerul, iar omătul scârțâie sub picioare, dar care are farmecul de altădată, când iernile erau lungi și friguroase.

pagină realizată de ARDELEAN VASILICA IOANA

Sosirea primăverii

Soarele a topit toată zăpada, dar mai rămăsese pe ici-acolo niște petice mici de nea.

Zilele se fac mai lungi și mai blânde. De sub covorul de frunze moarte se ivesc primii ghiociei.

Păsările călătorești vin în țara lor veche și neuitată. Furnicile harnice lucrează toată ziua.

Chiar și albinele se dezmoțesc și ies să culeagă nectarul florilor. Mielușeii aleargă pe câmpiile verzi. A sosit și barza și a adus cu ea primăvara mult dorită ce ne încântă cu parfumuri și miresme deosebite.

Viețuitoarele încep a mișuna prin păduri și câmpuri în căutarea hranei.

Toată natura s-a trezit la viață.

Ce frumoasă este primăvara!

Bucuria copiilor

El luna decembrie.

Afară e un ger neașteptat, dar încă nu a nins. Este așa înnorat, încât nu îți vezi nici picioarele. Norii parcă ar vrea să se joace și ei pe pământ.

Zâna Iarnă e așa de rea că nu cred că are inimă. Dar deodată apar din înaltul cerului fulgii jucăuși, pufoși și cristalini, ce sclipesc ca stelele pe cerul senin. Cad ca niște mărgele mici și albe. Copacii se împodobesc cu cristalele albe ce se aștern încetișor. Casele și-au luat căciuli slipitoare. Încet, încet, se așază peste pământ un covor sclipitor și moale ca o pernă uriașă.

Toți copiii se bucură de sosirea zăpezii mult așteptată. Au împodobit bradul cu multe luminițe de toate formele și culorile, apoi au pornit cu săniuța. Pe deal s-au întâlnit cu prietenii lor și pornesc cu toții nerăbdători să se joace prin zăpadă. După ce s-au săturat de dat cu săniuțele au făcut oameni de zăpadă și un iglu foarte mare.

Ninsoare cădea neconținut. Copiii au pornit spre casele lor bucuroși, gândindu-se cum se vor juca de acum în fiecare zi, profitând de marea de ninsoare atât de așteptată de toți.

pagină realizată de BENȚA ALEXANDRA

Vara minunată

Vara a venit la noi
Să vă bucurați și voi

Că soarele a revenit
Și de el ne-am amintit.
Iunie e prima lună
E caldură, vreme bună.
Crini, lalele, multe flori
Ce vestesc de multe ori

Tare nu aș vrea să pleci
Că de acum îmi ești
Anotimpul preferat,
În inimă te-am păstrat.

Omul de zăpadă

Eiarnă.

Fulgii lucitori plutesc ca un roi de fluturi albi gătind pământul cu o mantie imensă de nea. Luncile și câmpiile se fac albe ca laptele. Iarna îmbracă brazii cu cojoace grele de zăpadă.

Copacii de zahăr tremură de gerul de afară. Copiii sunt foarte bucuroși că se pot da cu sania.

Într-o zi, Ema și cu mine am mers la săniuș. Acolo au fost mai mulți prieteni: George, Mihai, Emilia, Alex. Ne-am dat cu sania o vreme, ne-am bulgărit, apoi am decis să facem un om de zăpadă.

Am făcut un om de zăpadă

mare, că abia am reușit să îi punem capul și oala drept pălărie. I-am făcut ochi, nas, gură, mâini din crengi de copac și nasturi la haină. După ce omul de zăpadă a fost gata am observat că acesta s-a mișcat.

— Hei, omul de zăpadă s-a mișcat! a spus Emilia.

— Și eu am văzut! zise George.

— Eu sunt omul de zăpadă pe nume Tom.

— Bună, Tom! au răspuns toți uimiți.

— Cum de poți să te miști și să vorbești?

— Spune-ne, te rog, povestea! am spus eu cu nerăbdare.

— Bine. Era o zi geroasă cu un soare strălucitor și a venit la mine un om într-o haină lungă, de culoare mov și a zis că îmi îndeplinește trei

dorințe. Dorințele mele au fost: să fiu mai mare, să pot să mă mișc și să pot vorbi să mă audă oamenii. Astfel dorințele mele au fost îndeplinite la pocnitura degetelor duhului. Apoi a dispărut. Am apărut aici pentru că voi v-ați străduit așa de mult să faceți un om de zăpadă cât mai mare.

De atunci, când se face mai cald îl ducem într-un loc răcoros, iar iarna ne jucăm cu el toți prietenii. E și el prietenul nostru.

Brăduțul

E luna decembrie. Afară a nins de ceva vreme și tot pământul s-a acoperit cu o mantie pufoasă și albă de nea.

Un pădurar și cei doi copii ai săi, George și Ana, pornesc spre pădure să aleagă un brad frumos pe care să-l împodobească că se apropiau sărbătorile.

După un timp de căutare au găsit un brad frumos și înalt, tocmai cum le trebuia. Când s-au apropiat de el au constatat că în el locuiau două veverițe. Apropiindu-se să îl taie acestea au zis:

— Nu tăiați bradul! El este casa noastră! Și are și el suflet ca voi.

— Dar noi vrem să îl ducem acasă și să îl împodobim! E cel mai frumos brad din câți am văzut! ziseră copiii.

— E adevărat! Dar dacă îl veți tăia, moare și apoi îl veți arunca în foc.

— Nu ne-am gândit la asta! zise George.

— Dacă veți lua unul în ghiveci, îl veți planta, iar el va crește mare și frumos și va aștepta în curtea voastră în fiecare an să îl puteți împodobi.

— Tată, putem să luăm un brad în ghiveci? zise Ana.

— Da, bineînțeles! Dar cu condiția să aveți voi grijă de el.

Au mers cei trei și au cumpărat în brad în ghiveci și l-au adus acasă pentru a-l împodobi. Spre seară cei doi copii au mers să le spună veverițelor că au un brad frumos, iar ele pot

liniștite să stea în acel brad care e casa lor.

Au învățat de la veverițe să prețuiască orice plantă sau vietuitoare.

Primăvara

Primăvara ce frumoasă
Este și tare faimoasă.
Livezile le colorează,
Natura o-nvioriază.
Ghiocelul cel sfios
Iese-ncet morocănos.
Păsărelele vin iară
La cuibul părăsit în toamnă.
Iepurași și miei aleargă
Peste câmpia întreagă.
Soarele cel luminos
Ne-ncălzește prietenos.

Iarna

Friguroasa iarnă a venit la noi. Ea așterne peste întreaga natură fulgii albi și răcoroși. Brazii verzi și-au luat haina albă strălucitoare de nea. Râul cristalin ce traversează satul a înghețat. Cuiburile păsărelelor au rămas pustii. Pe cer se văd roind albinele cele albe care schimbă de tot fața pământului îmbrăcându-l cu o mantie albă și moale de zăpadă. Copiii se bucură de sosirea iernii: se dau cu sania, fac oameni de zăpadă, se dau cu schiurile. După joacă se așază lângă șemineu și servesc o cană de ciocolată cladă. Iarna este cel mai friguros anotimp, dar și cel mai așteptat anotimp de toți copiii din lume.

pagină realizată de POP IOAN ANDREI

Omul de zăpadă

Am făcut un om de nea
Chiar aici în curtea mea.
I-am pus ochi și un nas mare
Un fular, o gură mică

Mâna dintr-o măturică.
I-am pus nasturi la cojoc,
Dar nu-i mulțumit deloc!
Șade trist, nu îmi zâmbește,...
— Omule, ce îți lipsește?
— Cum să nu stau supărat?

De picioare ai uitat?
Stau tot timpul într-un loc
Nu pot să mă mișc deloc!
Vreau să plec în lumea mare
Și nu pot că n-am picioare!

pagină realizată de ȘTEFANCA DANIEL ANDREI WILIAMS

O zi de iarnă

E o zi friguroasă de iarnă. E un ger cumplit, dar e multă zăpadă și e bine de mers să zburăm cu sania. Dealul e acoperit cu o plapumă imensă de nea numai bună de jucat prin ea. Eu împreună cu Ionuț și Antonio am hotărât să mergem să ne dăm cu sania. Ne-am întâlnit pe la ora 15 și am mers împreună să ne jucăm pe deal. Mai întâi ne-am dat cu niște plăci de plastic, dar când te dădeai și încercai să virezi te întorcea cu spatele. Dacă aveai noroc nu cădeai.

Ne-am dat de câteva ori, ne răsturnam, râdeam de fiecare tumbă ce o făceam prin zăpadă. Pe Antonio l-a întors cu spatele când a virat și a căzut cu capul în zăpadă. Ne distram la fiecare rostogolire a noastră. După o vreme am găsit o pungă. Ne-am dat cu pungă, dar era și mai rău decât cu placa. Ionuț a adus o lopățică din plastic cauciucat ca să ne dăm pe ea. Dar a fost o alegere proastă deoarece lopățica te ducea în toate părțile, nu o puteai controla. Apoi am mers după sanie la Ionuț acasă, ne-am încălzit puțin și apoi am plecat să ne dăm pe

ACTIVITĂȚI

Cuprins:

Ștefanca Andreea Ilaria.....	1
Bledea Ioana	2
Bledea Maria	3
Botizan Andreea Maria	4
Nemeș Andreea.....	5
Ardelean Vasilica Ioana	5
Bența Alexandra.....	5
Husar Valentina Ioana.....	6
Marciuc Roșca Anamaria Ivana.....	7
Pop Ioan Andrei.....	7
Ștefanca Daniel Andrei.....	7

ISSN 2457-7472
ISSN-L 2457-7472

Bârsana, 2021